

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Det højere Liv

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Det højere Liv", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staf02tom-shoot-workid55548/facsimile.pdf>
(tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

Hvert Øjeblik for Vinden vifted' om!
 135 Mig frister ikke Malmets Stemme
 Højt fra Navnkundighedens Dorn;
 Kjendt eller ukjendt, Verden mig forglemme,
 138 Min Poesie er evig som jeg selv;
 I andre Verdner den oprinder,
 Og er et Stjerneglimt i Tidens bølgende Elv:
 141 Det glimter end, naar Elv og Bølge svinder!

Det højere Liv

Livet paa Tidens Grund fuldkomment og yndigt at male,
 Kun lidt farve er nok, Penslen det meeste formaaer.
 3 Hvordan er Verden vel, hvis ei saadan som den trykker
 Sig i Hjerter og Aand, sig i dit Inderste af?
 Paa Gallejen, hvor Knokler, begraavede, Stridsæbler ere,
 6 Lyder til Aarernes Slag Lystigheds skjematfælde Sang;
 Dybt i Fængslernes Svælg, hvor Haabløshed Portene vogter,
 Spøgets Sommeflugt let slagger om Skimmelsens Blomst.
 9 Livet kun Billedværk er, og Billedet, løsnet fra Tingen,
 Giver det højere Liv, giver den ædlere Kunst.
 Svar mig, om du med Tingen vel meer end Billedet ejer?
 12 Grovere er den, vel sandt, men er da dette en Værd?
 Hvo til det Virkelige sit Liv og sit Kunstværk befæster,
 Ligner hin Urtegaardsmand, (sikkert han vanvittig var)
 15 Da han de spæde Planter med Toppen i Jordbunden satte,
 Og dog ikke begreb, hvorfor de alle slog fejl.
 Billedet Tingens Rod i det dybe, evige Liv er,
 18 Tingen, som vædende Løv, falder i Tiderne af.
 Derfor begynd ei fra den og læg dig ei selv i de Lænker,
 Som du kun give skal, selv undskrænket og fri.
 21 Har du kun Fred med dig selv, du kiækt med Verden kan stride,
 Har du kun Hjerter og Aand, kan du foragte dens Frugt.
 Dybt i dit bundløse Selvs, til Tempet indviede Dybde,

24 Rudsler det evige Liv klart og oprindeligt frem,
Der er den højeste Fryd, der Gudernes salige Arne,
Der det forjættede Land, ikke bag Stjernerne hist.
27 Derfor dog meener jeg ei, at Tidens Rige skal styrte:
Jordens tallose Slægt skiltes til Trælle og Fri.
Vel er det herligt at skabe, dog lifligt er det at nyde:
30 Hvo som *Leilighed* seer, holde ved Lokken den fast.
Men naar den knipske Nymfhe dig gierne som Blindebuk driller,
Luk i dit Indte dig ind, Verden da Blindebuk er.
33 Meget jeg kan mig tænke, som Livets Scene forskjønner,
Kun staae det ikke for nær, *Udsigten* dækkende til:
Saaledes er et Pallads, med ranke, corinthiske Piller,
36 Hvor Cicæronen tidt fører de Fremmede hen;
Ogsaa et Landsted ved Søen, hvor Jupier-Xenius dyrkes,
Med en Have dertil, fri som det britiske Folk;
39 Ligessa Pegefingren, den velbekjendte, som viser,
Uden Misviisning dog ei, hen til Fortienestens Pol;
Sidst en curulisk Stol hos sandhedelskende Fyrster
42 Og et Hynde dertil hos en ømtelskende Viv.
Inden for den Omgivning det maae behageligt være
Let at spille sit Liv, thi hvor man stræber til Pryd,
45 Bliver den pænere Anstand i Samlivets finere Former
Og det rolige Skin af en forædlet Natur:
Men det Herligste ei, men ei det højeste Skjønne
48 I Heroernes Liv, som i den hellige Kunst;
Ei den kraftfulde Aand, hvis Vælde et Sekul besvangrer,
Ei det Hjerte, som slaacr eenigt med Allivets Puls:
51 Thi midt i Savn og i Nød, sin himmelske Afkomst at vise,
Træder det Ypperste helst frem af den indre Natur.